

NỮ SĨ THÂN THỊ NGỌC QUỲ

GIỚI T NỮ C CẢNH SEN

(Kính tặng chị Ngọc Quỳ)

Giới t nữ c cảnh sen lóng lánh hờng

U hoàng thanh đ m to h không

Tiêng th rung c m h n kim c

Ý đ o tình quê m ch chuy n dòng

Việt Trang

Vào thời "bao cấp", chúng tôi lúc trốn Dalat vài ngày về Sài Gòn tôi và tôi thích thú. Không ai biết mình là một phó trưởng dân không chút giá trị trong xã hội, có chút hứng thú làm thơ mà không dám gửi cho bạn bè để sợ phạm chính trị vì mình là công chức chế độ cũ. Về Sài Gòn nhờ chị gánh hàng, tôi đến nhà thơ, thi pháp Song Nguyên, thi sĩ Mạnh Hoàng để đọc câu lạc bộ thơ của các quần. Đó, tôi thích hình ảnh phú quý nghe thơ và đọc thơ.

Tôi thích nhất những buổi bình thơ ở câu lạc bộ thơ Phú Nhuận, do cô Thơ Ngọc Đoàn- PN chủ trì. Mọi người đến để đọc một bài thơ những cô chú dành cho tôi nhiều thời gian hơn. Tôi nghe những đêm đọc chuyện văn thơ với mọi người từ nhà thơ Bùi Giáng, Tô Kiêu Ngân đến những người khác biết làm thơ, chỉ có điểm chung duy nhất: yêu thơ.

Trong mọi buổi duyên duyên, tôi quen chị Ngọc Quỳnh. Chị Thân Thị Ngọc Quỳnh hay Thanh Thanh Ngọc Quỳnh, là vợ của bác sĩ – họa sĩ Đào Ngọc Cẩm Chương. Ông thích hội họa, chị mê làm thơ. Hai vợ chồng yêu nghệ thuật và thích đi du lịch.

Chị Ngọc Quỳnh sống ở Pháp, thỉnh thoảng về thăm Việt Nam và làm thơ khi tuổi đã lớn. Thơ của chị đầy tình người, tình quê hương. Nhà thơ Trần Công Sơn đã phỏng vấn chị trong "Giọt nước cành sen" và thi sĩ Bùi Giáng đọc thơ của chị phải thốt lên "*món quà riêng cho sông Hoàng núi Ngọc đã gửi đến tình vào những ngày hiu hắt nhất của kiếp thơ này!*".

Mọi khi về Việt Nam anh chị đều lên Dalat. Họ yêu Dalat như Paris thế hai. Chị Quỳnh rời quê hương rất lâu nhưng cuộc sống những Tây không làm mất vẻ thủy mẫn của người phụ nữ Huế, nét đôn hậu của một người có cá tính dịu dàng. Chị Ngọc Quỳnh biết tôi người Huế, lại ở Dalat nên chị yêu quý nên dành cho tôi nhiều thời gian, những người tôi nhớ.

Năm 1991, Song Nguyên gửi bài thơ của tôi để thi Câu Lạc Bộ Thơ quần 8, tôi đoạt giải ba. Khi lên lãnh giải, tôi đọc bài thơ của mình, người đoạt giải nhất thì chị không lên để đọc bài thơ của mình. Song Nguyên bảo:

-Em nghĩ tôi anh ở Dalat đến nên họ không trao giải nhất cho anh được. Người đoạt giải nhất

ngồi làm không hay nên họ không đi c.

Chúng tôi đến thăm chị Ngọc Quỳ. Song Nguyên kể lại chuyện tôi đi c thòng. Khuôn mặt chị hiện nét vui:

-Chị khen em! Chị thòng cho em.

Chị bắt tôi đi c lại bài thơ, phê bình từng câu mọt. Chị vào nhà, lấy mọt t Dollard đưa cho tôi:

-Chị cho em mọt nà, Họnh C mọt nà.

Tôi vui khoe với Mai Trang, cô con gái lớn của mình :

- Cô Ngọc Quỳ thòng cho ba và Họnh C mọt đô. Chị c mọt i ngọt i đi c 50 ngàn

Trang cầm t Dollard lên nhìn:

-Không phải mọt đô đâu ba, đây là t 100 đô.

Tôi nhớ đi làm hai t 50 Dollard. Ngày 30 Tết, tôi đến nhà Họnh C.

Nguyễn Hữu C là đi úy VNCH đi học tập mọt i v. C đàn, phọt nhọt c rọt hay, vọt là giáo viên tên Đọt C Họnh nên lấy tên Họnh C

Ngày Tết trong nhà Hộ nh C bày bi n s sài, ch a có h ng v mùa Xuân. Tôi b o:

-Hôm nay Việt Trang giàu m, Việt Trang cho Hộ nh C ti n đô nghe.

Hộ nh C ng v c không tin vì bi t tôi ch ng giàu mà con cái l i đông. Khi tôi đ a ti n ra, C c m t ti n m ng sung s ng. Tôi c i:

-Không ph i c a Việt Trang mô, c a ch Ngọc Quỳnh cho đó.

C ngh n i:

-Anh bi t không. Đây qu là m t s ti n r t l n đ i v i em.

T m lòng th ng ng i t nh c a ng i ph n y làm chúng tôi không bao gi quên đ c. M c dù gi C đã đ nh c M , ti n b c không còn ph i làm b n lòng ng i nh ng tôi ch c t 50 đô h i y có m t giá tr không bao gi thay th đ c.

Sau này, tôi ít v Sài Gòn, tôi đnh ninh ch đã v Pháp nh ng không ng ch xu t gia c a Ph t. Khi ch m t, tôi không hay, mãi sau m i bi t ch Thân Thị Ngọc Quỳnh t c ni s Thích Nữ Tâm Mãn đã t tr n ngày 6 . 6 . 2007 đ c h a táng đ a v chùa V n Ph c Hu n i ch sinh ra.

Đó là m t trong nh ng ng i ph n mà tôi kính tr ng và th ng m n nh t

HOA NG C QU

Ảnh nguy t lung linh g i kh p v n

Thơm hoa nghiêng đứng nhánh trâm hồng

Đã hay ngàn dặm mây vô định

Từng rõ khắp nơi gió vờn trăng

Tâm giữa vô thường tâm mình kết

Nào vì an phận nào thì vắng

Nghe thân thốt lên tình quê cũ

Trong cõi đất trời vì tình sống

Việt Trang

Phạm Mai Hoàng

(viết theo lời ba, nhà thơ)

Vi t Trang k . 2007)